

Deinum. Deze had op de hbs in dezelfde klas gezeten als Iansen ('hij was altijd nogal een wilde jongen geweest', aldus Deinum¹). Iansen vroeg Deinum of deze met hem wilde samenwerken; daar voelde Deinum, die juist met d' Aulnis in contact gekomen was, niet voor, maar Deinum vroeg d' Aulnis wèl (hij had Iansen niet over de komst van d' Aulnis ingelicht) of deze aan Londen wilde berichten dat Iansen zonder verbindingen zat. Nu had Somer in de jaren waarin hij zelf actief bij de spionage in Nederland betrokken geweest was, van de persoon en de werkwijze van Iansen ook al een nogal 'wilde' indruk gekregen. Somer vond wèl goed dat d' Aulnis Iansen met adviezen terzijde ging staan, maar hij had kennelijk geen behoefte, Iansen een aparte geheime agent te sturen, en toen in oktober een agent arriveerde, Schreinemachers, die verlof had om te zien wat hij verder voor Iansen doen kon, had deze agent nog zoveel andere opdrachten dat Iansen geenszins het gevoel kreeg dat zijn werk gewaardeerd werd. Schreinemachers was bovendien zijn zender bij aankomst kwijtgeraakt. Een en ander leidde er toe dat Iansen besloot, naar Engeland te gaan – dat was voor hem persoonlijk ook wenselijk want zijn twee koeriersters waren bij een treincontrole gearresteerd. Daarenboven had Iansen de indruk dat er in het algemeen nog veel ontbrak aan de 'lijnen' naar Spanje. Hij ging toen eerst zelf in januari '44 een 'lijn' tot aan de Pyreneeën opbouwen, liet daar een neef als helper achter, keerde naar Nederland terug, droeg er zijn functie als chef van de GDN definitief aan een opvolger over, vertrok toen weer naar Spanje en belandde, na de Pyreneeën overgestoken te zijn, in april '44 in een Spaanse gevangenis; zeven maanden later zat hij daar nòg in . . .²

Opvolger van Iansen was een drie-en-twintigjarige Groninger student in de medicijnen, Willem Schoemaker, afkomstig uit Deventer waar zijn vader een fabriek bezat. Schoemaker kende Iansen al van voor de oorlog en had hem van meet af aan in het spionagewerk bijgestaan, overigens met het gevoel dat de resultaten niet indrukwekkend waren en dat Iansen teveel risico's nam. Schoemaker zette de zaak dus geheel nieuw op (na de arrestatie van Iansens koeriersters die alle adressen kenden, moest hij dat toch al doen) en riep een betere organisatie in het leven dan Iansen gedaan had; dat was althans de opinie zowel van d' Aulnis als van de man die voor Iansen en Schoemaker als geldgever optrad: ir. Th. Ph. Tromp, een hoge

¹ Getuige H. Deinum, a.v., p. 1217. ² Volgens Iansen heeft Somer zich niet voldoende moeite gegeven om hem uit gevangenschap vrij te krijgen. Het was mr. C. L. W. Fock, Somers opvolger als chef van het Londense bureau van BI (Somer zat met zijn staf van september '44 af in Eindhoven), die Iansen onmiddellijk naar Londen haalde.